

Öyle Bir Geceydi Ki

Sabrina Jeffries

**Çeviri
Zeynep Okan**

epsilon®

Önsöz

Nisan 1803

Onu henüz kimse çağırılmamıştı.

Devonmont Kontluğu vârisi olan, sekiz yaşındaki Pierce Waverly, üç aydır altmış erkekle birlikte yaşadığı Harrow Yatılı Okulu'nun üst katındaki yatağında oturuyordu.

Bugün Harrow'a geldiğinden beri verilen ilk tatil zamanının başlangıç günüydü; diğer oğlanların çoğu aileleri tarafından çoktan alınmıştı. Pierce'in valizi de toplanmıştı. Hazırdı.

Peki ya hiç kimse gelmezse? Harrow'da, yatılı okulda yalnız başına mı kalacaktı?

Annesi ve babası geleceklerdi. Elbette geleceklerdi. Niye gelmesinlerdi ki?

Çünkü baban seni hastalıklı ve zayıf biri olarak görüyor. O yüzden seni bu okula yolladılar, seni "katılaştırıp" zorluklara alıştırtmak için.

Pierce'in çenesi titredi. Astımı olması onun suçu de-

ğildi. Babası “züppece” bulsa da, annesinin ona piyano çalmayı öğretmesinden zevk almamak da elinde değildi. Babası onu at binmeye götüreceği zaman saklanmasının sebebi de, babasının onu düzgün at sürmesi konusunda sürekli azarlamasıydı. Pierce buna öylesine öfkelenirdi ki, babasının “küstahça” bulduğu şeyler söyler ve nefes almakta zorlanıp paniklerdi. Sonra da annesinin gelip ona nefes alması için yardım etmesi gerekirdi ve babası bundan nefret ederdi.

Pierce kaşlarını çattı. Evet, babası onu okulda çürüme-ye terk edebilirdi ama annesi böyle bir şeyi yapmazdı.

Annesi onu muhakkak özlemiş olmalıydı. Ona pek sık mektup yazmamış bile olsa, Pierce bunu biliyordu. O da annesini çok özlemişti. Hem de çok.

Pierce hırılıtlı bir şekilde zorlukla soluduğunda annesi ne yapacağını hep bilirdi. Annesi piyano çalmanın züppece olduğunu düşünmez, ayrıca Pierce’ın küstah değil akıllı olduğunu söylerdi. Çok sık göndermediği mektuplarında bile Pierce’ı güldürmeyi başarırdı. Ancak ya onu almaya gelmezse...

Pierce’ın yanaklarından yaşlar süzüldü. Etrafına kaçamak bakışlar fırlattıktan sonra eldivenli sıkılmış yumruğuyla gözyaşlarını sildi.

“Tam bir hanım evladsın, annen ve baban için mi ağlıyorsun?” dedi alaycı bir ses arkasından.

Lanet olsun. Bu onun ezeli düşmanı, Vikont Rathmor’un vârisi George Manton’dı. Manton, Pierce’tan beş yaş büyüktü. Neredeyse okuldaki herkes Pierce’tan daha büyüktü. Ayrıca hepsi daha iri ve daha güçlüydü.

“Ağlamıyorum,” dedi Pierce suratı asık bir şekilde. “Burası biraz tozlu, hepsi bu.”

Manton homurdandı. “Sanırım birazdan o ‘ataklarından’ birini geçireceksin. Bu saçmalığa kandığımı sakın düşünme. Bana da öyle hırıldayıp solumaya başlarsan, nefesini keseceğime emin ol. Sen bir Harrow’lu için yüzkarasınsın.”

En azından ben o kelimenin hecelerini söyleyebiliyorum. Sen alınna kazınsa dahi kış kelimesini söylemeyi beceremezsin.

Pierce bunu söylemese iyi ederdi. En son aklından geçenleri söylediğinde, Manton onu yerle bir etmişti.

“Eee?” dedi Manton. “Söyleyecek bir şeyin yok mu, salak?”

Yarım akıllı olduğun için, kendisinin yarısı kadar olan çocuklara sataşan iri yarı bir hödüksün.

Pierce bunu da söyleyemezdi tabii. “Görünüşe göre uşağın da burada.” Pierce kapıya doğru başıyla işaret etti. “Onu bekletmemelisin.”

Manton, Rathmoor uşak elbisesi giymiş, sabırla hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünmeye çalışan uşağa baktı.

“Onu istediğim kadar bekletebilirim. Rathmoor vârisiyim, ne istersem onu yapabilirim.”

“Ben de Devonmont vârisiyim, biliyorsun.” Pierce göğsünü şişirdi. “Senin baban sadece bir vikont, benimkiyse bir kont.”

Manton kısılmış gözleriyle ona baktığında Pierce hazırcevaplığından pişman oldu. Yılanı kışkırtmaması gerektiğini biliyordu ama Manton onu çok kızdırmıştı.

“Senin üzerinde hiçbir işe yaramıyor ama,” diye karşılık verdi Manton. “Bir kontun oğlu olmaya layık değilsin. Bu da asil İngiliz soyunu yabancı bir soyla karıştırmamanın

sonucu. Baban annene kanmamış olmayı diliyordur herhalde.”

“Dilemiyordur!” diye bağırdı Pierce ve ayağa kalktı. Manton’ın gözlerindeki tatmin olmuş pırıltı Pierce’a bu şekilde tepki vermemesi gerektiğini anlatıyordu. Manton kan kokusunu aldığı anda saldırırdı. Ancak Pierce umursamadı. “Annem sadece yarı yarıya yabancı. Büyükbabam Gilchrist bir asilzadeydi!”

“Meteliksiz bir asilzade,” diye dalga geçti Manton. “Baban fakir bir baronun kızında ne buldu bilmiyorum ama annenin babanda ne gördüğünü ikimizin de bildiğine eminim: Servet ve bir kontes olma şansı. Fırsatı kaçırmadı tabii, hemen atıldı kadın.”

Pierce, Manton’ı sertçe itti. “Annem hakkında konuşmayı kes! Hiçbir şey bilmiyorsun! Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni...”

Manton sesini kesmesine yetecek kadar sert bir şekilde Pierce’ı yumrukladı. Pierce sersemlemiş bir halde Manton’ın vuruşlarından sakınmaya çalışıyordu. Tekrar Manton’ın üzerine atlamadan önce uşak aralarına girdi.

“Gitmemiz gerekli, efendim,” dedi uşak gergin bir biçimde. “Müdür geliyor.”

Görünüşe göre bu Manton’ı durdurmak için yeterliydi. Pierce’ı durdurmak için de öyle... Pierce dövüşme hırsıyla dolu, nefes nefese bir halde durdu. Başı müdürle derde girerse babası onu asla affetmezdi.

“Şanslısın,” dedi Manton. “Döndüğümüz zaman devam edeceğiz.”

Uşak Manton’ı odadan çıkarırken “Sabırsızlanıyorum!” dedi Pierce.

Muhtemelen tatil dönüşü bu söylediğine pişman olacaktı ama şimdilik Manton'a karşı çıktığı için memnundu.

O lanet olası serseri, annesi hakkında öyle iğrenç şeyler söylemeye nasıl cüret ederdi? Bunlar doğru değildi! Annesi öyle biri değildi.

Okul müdürü yanında bir uşakla kapıda göründü. "Bay Waverly, kuzeniniz geldiler. Lütfen beni takip edin."

Müdür bundan başka bir açıklama yapmayarak, Pierce'ı kuzenine götürmesi için uşağı arkasında bırakıp hızla uzaklaştı.

Pierce merdivenlerden inip uşağı takip ederken şaşkınlık içerisindeydi. Kuzen mi? Ne kuzeni? Kuzenleri vardı ama Pierce onları hiç görmezdi.

Babasının hiç kardeşi yoktu; zaten büyükannesi öldüğünden beri hiç akrabası kalmamıştı. Süvari birliğinde olan bir amcası vardı ama büyükamca Isaac Waverly hâlâ yurtdışında savaşıyordu.

Annesinin aile bireyleri de birkaç yıl önce ölmüşlerdi ve onun da hiç kardeşi yoktu. Pierce annesinin kuzen çocuğuyla büyükbaba Gilchrist'in cenazesinde karşılaşmıştı ama babası keyifsiz bir şekilde ayrıldığı Waverly aile arazisi olan Montcliff'te o adama karşı soğuk davranmıştı. Babası Pierce'ın annesinin ailesinden pek hoşlanmıyor gibiydi. Bu yüzden buradaki kuzeni anne tarafından olamazdı. Pierce, en az babası kadar yaşlı birini karşısında görene kadar kafası karışmış bir biçimde bu kuzenin kim olabileceğini düşündü. Ah! Büyükamca Isaac'ın oğlu. Pierce, Bay Titus Waverly'yle geçen yıl büyükannesinin cenazesinde karşılaştığını hayal meyal hatırladı.

"Annem nerede?" diye sordu Pierce. "Babam nerede?"

Bay Waverly ona nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Arabada açıklayacağım.” Sonra da Pierce’ı binanın dışına çıkardı. Bir uşak çoktan Pierce’ın valizini alıp arabanın üstüne koymuş, iplerle bağlıyordu.

Pierce’ın midesine bir kramp girmişti. Bu iyiye işaret değildi. Annesiyle babası onu almaya niye bir akrabalarını göndermişlerdi ki? Kötü bir şey mi olmuştu yoksa?

Arabanın içine yerleşir yerleşmez Bay Waverly konuşmaya başladı. “Yiyecek bir şeyler ister misin? Bayan Waverly senin için mürdümerikli tart gönderdi.”

Pierce mürdümerikli tartı severdi ama önce neler olup bittiğini çözmesi gerekiyordu. “Beni eve götürmek için neden siz geldiniz? Yolunda gitmeyen bir şey mi var?”

“Hayır, öyle bir şey değil.” Bay Waverly’nin gülümsemesi zorakiydi. “Fakat biz Montcliff’e gitmiyoruz.”

Bir panik hissi yavaşça Pierce’ın göğüs kafesini ele geçirdi. “O halde nereye gidiyoruz?”

“Waverly Çiftliği’ne.” Yetişkinlerin hoşunuza gitmeyecek bir şeye sizi hazırlarken her zaman kullandıkları kararlı ve fazla neşeli sesle konuşmuştu. “Tatilini bizimle geçireceksin. Harika değil mi? Atlarımızı sürerek müthiş zaman geçireceğine söz veriyorum.”

Panik duygusu yoğunlaşmıştı. “Bütün ailemin Waverly Çiftliği’ne geleceğini söylüyorsunuz değil mi?”

Kuzenin gözlerindeki ani yumuşama acıma hissini andırıyordu. “Korkarım hayır. Baban... Tatilinde bizimle kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyor. Annen de aynı fikirde.” Bakışları donuklaştı. “Tek bildiğim, her halükârda Waverly Çiftliği’nde Montcliff’tekinden daha iyi zaman geçireceğin.”

“Çünkü babam soğuk ve kalpsiz bir adam,” diye mırıldandı Pierce.

Tanrım, bunu sesli söylememeliydi, hele ki babasının kuzeninin yanında.

Pierce kendini bir nutuk dinlemek için hazırladı ama Bay Waverly sadece güldü. “Haklısın. Korkarım babanın kont unvanına bu sıfatlar da eşlik ediyor.”

Bu açıkyürekli ifade, gönülsüzce de olsa Pierce’ın hayranlığını kazandı. Aklının erdiği zamanlardan bu yana dürüstlüğü tercih ederdi, özellikle de yetişkinlerden. Bu yüzden arkasına yaslandı ve doğru düzgün tanımadığı kuzenini incelemeye başladı.

Titus Waverly, koyu renk saçlı, keskin yüz hatlarına sahip ve kibar görünümlü babasına hiç mi hiç benzemiyordu. Bay Waverly sarışın ve yuvarlak suratlı, kaslı biriydi ve güneşin altında çok vakit geçirmiş gibi sıhhatli bir görünüşü vardı. Pierce şimdi kuzeninin yarış atları yetiştirdiği büyük bir çiftliği olduğunu hatırlamıştı.

Çoğu oğlan çocuğu tatilini böyle bir yerde geçirmeye can atardı ama Pierce’ın astımı onun istekli olmasını engelliyordu. Belki de Manton haklıydı ve Pierce gerçekten de bir hanım evladıydı.

“Yani bütün tatil boyunca siz ve Bayan Waverly ile mi kalacağım?” diye sordu Pierce.

Adam başını salladı. “Benim de küçük bir oğlum var. Roger beş yaşında. Birlikte oynayabilirsiniz.”

Pierce kendini homurdanmamak için zor tuttu. Beş, neredeyse bebek sayılacak bir yaştı. “Annem ve babam hiç ziyarete gelmeyecekler mi?” Bu konunun tamamen açıklığa kavuşmasını istiyordu.

“Hayır, delikanlı. Maalesef gelmeyecekler.”

Pierce zorlukla yutkundu. Güçlü olmaya çalışıyordu ama ailesini görmemeyi gerçekten beklemiyordu.

Bu çok anlamsızdı. Tabii eğer... “Bunun sebebi evdeyken yaptığım bir şey mi acaba?”

“Kesinlikle hayır! Sadece baban çiftlikte kalmanın senin için daha faydalı olacağını düşünüyor.”

“Okuldaki diğerleri gibi olmamı istiyor,” dedi Pierce somurarak. “At binmekte, atışta ve bunun gibi şeyleri yapmakta başarılı olmamı istiyor.” Pierce başını kaldırıp kuzenine kararsız bir yüz ifadesiyle baktı. “Babamın sizden yapmanızı istediği şey bu mu? Beni daha sert birine dönüştürmeniz mi?”

Kuzeni gözlerini kırıştırdı, sonra da bir kahkaha attı. “Annen sözünü sakınmayan biri olduğunu söylemişti.”

Evet, muhtemelen Montcliff’ten sürülme sebeplerinden biri de buydu. Belki de bu özelliği yüzünden Waverly Çiftliği’nden de sürülecek ve böylece kuzeni onu evine yollamak zorunda kalacaktı.

“Pekâlâ, atları sevmem, küçük çocuklardan hoşlanmam ve Waverly Çiftliği’ne gitmek istemiyorum.”

“Anlıyorum.” Bay Waverly ses tonunu yumuşattı. “Bu düzenlemeyi şu anda değiştiremem, o yüzden elindekini en iyi şekilde değerlendirmek zorundasın. Bana neden hoşlandığını söyle. Balık tutmak mı? Kâğıt oynamak mı?”

Pierce kollarını göğsünde bağladı. “Evde olmaktan hoşlanıyorum.”

Bay Waverly arkasına yaslanıp onu tartan bir ifadeyle baktı. “Üzgünüm, bunu şu anda yapamazsın.”

Pierce çenesindeki kontrol edilemez titremeye boğuştu. “Çünkü babam benden nefret ediyor.”

“Ah, evlat, eminim ki etmiyordur,” dedi kuzeni, yüzünde korkunç bir acıma hissiyle.

“Bana gerçeği söyleyebilirsin. Zaten babamın benden nefret ettiğini biliyorum.” Pierce’ın tuttuğu yaşları boğazında bir yumru oluşturmuştu, hâlâ onları bastırmaya çalışıyordu. “Ya annem? O da mı beni görmek istemiyor?”

Kendini gülümsemeye zorlamadan önce Bay Waverly’nin gözlerinden bir keder bulutu geçti. “Eminim ki istiyordur. Ama baban şimdi onu gönderemez.”

“Babam onu asla gönderemez.” Pierce pencereden dışarıya boş bakışlarla baktı, sonra da dalgın bir ses tonuyla ilave etti. “Bazen annemle beraber, başımızı alıp giderek babamın diğer evlerinden birinde yaşayabilmemizi istiyorum.” Yüzü aydınlanmıştı, tekrar kuzenine çevirdi bakışlarını. “Mesela Londra’da! Siz gidip ona sorabilirsiniz...”

“Bu asla olmayacak, evlat, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkar.” Bay Waverly’nin ses tonu oldukça kesindi. “Annenin yeri babanın yanı.”

Peki ya oğlu ne olacaktı?

Manton’ın iğrenç sözleri kulaklarında çınladı: *Annenin babanda ne gördüğünü ikimizin de bildiğine eminim. Servet ve bir kontes olma şansı. Fırsatı kaçırmadı tabii, hemen atıldı kadın.*

Bu doğru olamazdı. Yoksa öyle miydi gerçekten?

Kuzeni bunu bilirdi. Annesi ve babasıyla ilgili olup bitenleri biliyor olmalıydı. Hem dostane bir tavrı da vardı. Gerçeği söyleme konusunda güvenilir biriymiş gibi görünüyordu.

“Şey annem... Yani... Babamla parası için mi evlendi?”

“Bunu sana kim söyledi?” dedi kuzeni sertçe.

“Okuldaki çocuklardan biri.” Bay Waverly iç geçirdiğinde Pierce zorlukla yutkundu. “Bu doğru, değil mi?”

Bay Waverly, Pierce'ın yanına geçip onun omzunu okşadı. "Doğru ya da değil, bunun annenin senin için ne hissettiğiyle hiçbir ilgisi yok. Hatta annen senin için bana bu mektubu verdi."

Mektubu cebinden çıkarıp uzattığında Pierce'ın göğüs-kafesindeki baskı biraz hafiflemişti sanki.

Hevesli bir şekilde mührü açıp okumaya başladı:

Gözbebeğim Pierce,

Baban ve ben Waverly Çifiliği'nde kalmanın senin için büyük bir macera olacağını düşünüyoruz ve sen böyle büyük maceralardan hoşlanırsın değil mi? Seni çok özliyorum ama eminim ki orada çeşitli faydalı şeyler öğreneceksin. Bana yazmayı ve oradaki eğlencenin nasıl olduğunu anlatmayı unutma!

Kuzenlerine karşı uslu bir çocuk ol ve başını dik tut. Bizi gururlandıracağını biliyorum.

Ve hiçbir zaman seni çok ama çok sevdiğimi unutma..

Öpücüklerimle,

Annen.

Pierce'ın içine bir rahatlama duygusu dalga dalga yayıldı. Annesi onu seviyordu! Seviyordu!

Pierce mektubu bir kez daha okudu, bu kez daha fazla dikkat etmişti ve kalbi de biraz burkulmuştu. Bay Waverly ile annesi aynı kararlı, fazla neşeli tona sahipti.

Ve sonra o satır vardı: *Bizi gururlandıracağını biliyorum.*

Pierce içini çekti. Annesi onu seviyordu ama yine de babasının onu uzaklaştırmasına izin vermişti. Peki neden? *Orada çeşitli faydalı şeyler öğreneceksin.* Tıpkı babası gibi annesi de onun sertleşip daha dayanıklı biri olduğunu görmek istiyordu.

Gözleri yaşla doldu ama Pierce acımasızca onları geri itti. Pekâlâ. Artık ağlamak yoktu, artık hanım evladı ya da muhallebi çocuğu gibi davranmak yoktu. Büyüyüp güçlenmesi gerekiyordu, diğer çocuklar gibi ata binmeyi ve dövüşmeyi öğrenecekti.

Çünkü annesinin de babasının da bu gerçekleşene kadar Pierce'ın eve gelmesine müsaade etmeyeceği belliydi.

1

Aralık 1826

Otuz bir yaşındaki Devonmont Kontu Pierce Waverly, Londra'daki evinin çalışma odasındaki masada oturmuş metresini beklerken gelen mektuplarını gözden geçiriyordu. Tek tek bakarken sıradaki mektubun tanıdık bir elden çıktığını fark etti. O anda eşit derecede tanıdık bir sızı ona yıllar öncesinde kalan o mektubu hatırlatarak göğsüne yerleşti.

O zamanlar ne kadar ahmaktı. Büyüyüp güçlenmesine rağmen, babasının her zaman istediği gibi bir oğul olmasına rağmen bir daha hiçbir zaman eve dönmesine izin verilmemişti.

Bütün tatillerini —Noel, Paskalya ve yaz— Waverly Çiftliği'nde geçirmişti.

Titus Waverly ile karısı beklenmedik bir tekne kazasında hayatlarını kaybettiklerinde Pierce on üç yaşındaydı. Titus'un babası, General Isaac Waverly, savaştan Waverly

Çiftliği'ni ve Titus'un yetim çocuğunu devralmak üzere geri dönmüştü.

Pierce anne-babasından beş yıl boyunca tek bir mektup bile almamasına rağmen hâlâ en evine gönderileceğini düşünmüştü ama hayır. Titus onun ailesiyle her nasıl bir düzenleme yaptıysa bu düzen büyükamcasıyla da devam etmişti ve general vekil ebeveyn rolünü üstlenmişti.

Her şeye rağmen Pierce'in gerçeği ancak on sekiz yaşındayken ne annesi ne de babası Harrow'daki mezuniyetine gelince kabullenmişti. Sırf babası ondan nefret etmiyor, annesi de ona ihtiyaç duymuyordu. Onun varlığına ancak okula ve akrabaların yanına sepetlenecek yaşa gelene kadar katıldığı ortadaydı. Sonra da Pierce'la işinin bittiğine karar vermişti. Oğluna ilgi gösteremeyecek derecede eşinin nüfuzu ve zenginliğinin keyfini çıkartmakla meşguldü.

Acı bir süreliğine öfkeye dönüşmüştü. Pierce yirmi bir yaşına gelip reşit olduğunda ikisiyle de yüzleşmeye gitmişti. . .

Hayır, o fiyaskoyu hatırlamaya şimdi bile dayanamıyordu. Böylesine keskin bir biçimde ona yönelen reddedişin Pierce'ta yarattığı aşığılanma hissi ona hâlâ acı vermeye devam ediyordu. Pierce eninde sonunda bu ıstırabı susturacak ve belki de sonunda huzur bulabilecekti.

Tabii annesi ona izin verirse... Pierce bakışlarını mektuba indirip yumruklarını sıktı. Hayır, annesi buna izin vermeyecekti. Pierce'in çocukluğunu mahvetmişti ve şimdi babası ölüp her şey Pierce'a miras kalınca, annesi de ilişkilerini yoluna koyacağını zannediyordu.

İki yıl önceki cenazeden beri annesi bunun için uğraşıyordu. Annesi ona "eve" dönüşünden söz açtığında Pierce

buna izin vermesi için neden babasının ölmesi gerektiğini sormuştu. Pierce annesinden bir kurt masalı teranesi duymayı beklemişti ama kadın sadece geçmişin geçmişte kaldığını söylemişti. Onunla her şey yeniden başlamak istiyordu.

Pierce burnundan solumuştü. Annesi tabii ki bunu istiyordu. Kendisine kalanların dışında eşinin parasının daha fazlasını elinin altında tutmasının tek yolu Pierce'la iyi geçinmekti.

Pierce'ın umurunda değildi. Annesi Pierce'ın hayatına tekrar girmeye karar vermiş olabilirdi ama Pierce artık evlat rolünü oynamak istemiyordu. Asla yanında olmayan bir annenin hasretini çektiğı küçük bir çocuk olarak ejderhalarla boğuştuğı o yıllar kalbini taşlaştırmıştı. Ve babasının ölümünden bu yana kalbi bir gıdım bile yumuşamamıştı.

Annesinin mektuplarından birini gördüğü her sefer dışında...

Ağzından çıkacak acı bir küfrü bastırarak, açılmamış olan bu mektubu sekreteri Bay Boyd'a fırlattı. Daha küçük bir çocukken annesinin ona yazdığı son mektuptan öğrendiğı tek ders kelimelerin hiçbir şey ifade etmediğiydi. Hiçbir şey hem de! Özellikle *sevgi* sadece bir kelimedenden ibaretti. Pierce "Bunu da diğerlerinin arasına koy," dedi Boyd'a.

"Elbette, lordum." Boyd'un sesinde ne bir ayıplama iması ne de sitem vardı. İyi adamdı şu Boyd. Neyi yapıp yapmaması gerektiğini bilecek kadar da akıllı bir adam.

Fakat Pierce her zaman olduğu gibi yine de aynı suçluluk duygusunu hissediyordu.

Lanet olsun, annesinin ona asla doğru olanı yapmamasına rağmen Pierce annesi için doğru olan neyse onu yap-

mıştı. Babasından annesine kalan miras tamamen onun kontrolü altındaydı. Pierce istese onu bu mirastan mahrum edebilirdi —başkası olsa bunu kesinlikle yapardı— ama Pierce bunun yerine annesini bir dolu hizmetçi ve onu rahat ettirmeye yetecek cep harçlığıyla babasından ona kalan mülke yerleştirmişti. Evet, belki annesine verdiği para aşırı lüks içinde yaşaması için yeterli değildi —Pierce bunu yapmayı kendine yedirememişti— fakat annesinin onu ihmal etmekle suçlayamamasına yetecek bir miktardı.

Hatta annesi için, herkesin dediğine göre işinde mükemmel olan bir refakatçi bile tutmuştu. Gerçi o yorulmak bilmez Bayan Camilla Stuart'ı iş başında, annesinin yanındayken hiç görmediği için bunu kendisi bizzat şahit olmamıştı. Zaten Pierce annesini hiçbir şekilde görmüyor, sadece uzaktan emirler veriyordu. Annesi Montcliff'te, Pierce'ın Hertfordshire'daki mülkünde kendisi olmadığı zamanlarda istediği şekilde gelip kalmakta serbestti ama araziyle ilgili işleri yapmak üzere Pierce'ın bulunduğu zamanlarda eşinden kendisine kalan evde yaşamak zorundaydı. Şimdiye kadar annesi bu anlaşmaya uymuştu.

Fakat yine de mektuplar babasının ölümünden bu yana haftada bir kez gelmeye devam etmişti. İki yılın mektupları artık taşmakta olan bir kutunun içinde yığılı haldeydi. Hiçbiri açılmamıştı. Annesi onun küçükken yazdıklarına tek bir kez bile cevap yazmamışken Pierce neden onun yazdıklarını okusundu ki? Ayrıca hepsi de artık ipleri Pierce elinde tuttuğu için ondan daha fazla para isteyen rica ve sızlanmalarla doluydu muhtemelen. Lanet olsun, Pierce bunlara boyun eğmeyecekti.

“Lordum, Bayan Swanton geldiler,” dedi uşağı kapının eşliğinden.

Bu kelimeler Pierce'ı daldığı yoğun düşüncelerden kopardı. "İçeri gönderebilirsin."

Boyd, Pierce'in çalışma masasına bir evrak bıraktı ve Bayan Swanton'ın yanından geçerek dışarıya çıktı. Kapı, Pierce'ı şimdiki metresiyle baş başa bırakıp Boyd'un arkasından kapandı.

Sarışın, mavi gözlü Eugenia Swanton güzel bir hanımefendinin zarif yüz hatlarına ve çekici bir fahişenin zarif bedenine sahipti. Bu birleşim onu, Spitalfields'dan çıkma paçavralar içindeki bir kız olarak hayata alçakgönüllü bir başlangıç yapmış olmasına rağmen, Londra'daki en gözde kadınlardan biri haline getirmişti.

Pierce onu üç yıl önce bulduğunda oldukça başarılı bir iş başarmıştı çünkü Swanton için dükler ve prensler rekabet ediyorlardı. Fakat bu zafer son aylarda solmaya başlamıştı. Swanton bile Pierce'in huzursuzluğuna çare olamamıştı.

Ve şimdi Swanton, belli ki Pierce'in şık akşam kıyafetini yüzündeki gülümsemesinin gösterdiği kadarıyla beğeni içinde, tecrübeli gözleriyle değerlendiriyordu. Yavaşça, şehvetli bir biçimde, Pierce'in dilediği her şeyi yapmaya istekli olduğunu gösteren bir hareketle eldivenlerini çıkardı. Geçen sene bu hareket, Pierce'in onu çalışma masasına dayayıp ondan en arzulu şekilde faydalanmasını sağlardı.

Bu geceyse sadece buz gibi durmasına neden oldu.

Swanton, Pierce'in diğer metreslerinden daha uzun süre kendisinden etkilenmesine neden olan yumuşak, görgülü sesiyle "Beni çağırmışsınız, lordum?" dedi. Swanton keskin zekâya sahip biri olmak da dahil pek çok çekici özelliğe sahipti.

Yine de...

Pierce kendini gelmesi muhakkak olan teatral gösteriye hazırlayarak yerinden doğruldu ve çalışma masasının etrafından dolanıp Swanton'ın hafifçe renklendirilmiş dudaklarına bir öpücük kondurmak için ona doğru ilerledi.

“Otur lütfen, Eugenia,” diye mırıldandı, sandalyelerden birini işaret ederek.

Swanton yerinden kıpırdamadı, sonra da özenli bir şekilde düzeltilmiş olan kaşlarından birini yukarıya kaldırdı. “Gerek yok. Kovulmamı pekâlâ ayakta da dinleyebilirim.”

Pierce bir küfür mırıldandı. “Bunu nasıl...”

“Aptal biri olmadığımı biliyorsun,” dedi Swanton sözcüklerin üzerine basarak. “Bulduğum yere bir erkeğin ilgisini kaybetmeye başladığının farkında olmaksızın gelmedim.”

Swanton'ın yüz ifadesinde hayal kırıklığı seziliyordu ama Pierce'ı şaşırtan bir şekilde sorun çıkaracak bir hava yoktu. Pierce ayrılık süresince metreslerinin öfke krizleriyle karşılaşmaya alışkındı. Eugenia'ya olan saygısı bir nebze arttı. “Pekâlâ.” Çalışma masasının üzerinde duran evrakı aldı ve ona uzattı.

Swanton kâğıdı bir iş kadını edasıyla gözden geçirdi ve son sayfaya geldiğinde gözleri şaşkınlıktan büyüdü. “Çok cömertsiniz, lordum.”

“Bana çok iyi hizmet ettin,” dedi Pierce sabırsız bir omuz silkmeye. “Neden cömert olmayayım ki?”

“Öyle.” Swanton evrakı çantasına yerleştirdi. “Teşekkür ederim o zaman.”

Pierce, bu ayrılma kararını Swanton'ın sorunsuz bir şekilde karşılamasından memnun bir halde onun için kapıyı açmaya gitti. “Seninle iş yapmak zevkti, Eugenia.”

Bu sözler Swanton'ın duraksamasına neden oldu. Pierce'a onu huzursuz eden bir ifadeyle baktı. "Sizin sorunuz da bu, lordum. Birlikteliğimiz her zaman işlerinizden biri oldu. Mahrem bir iş elbette ama yine de sadece bir işti.... Ancak soğuk bir kış gecesinde iş insanın vücudunu sıcak tutmaya yetmez."

"Tersine," dedi Pierce zayıf bir gülümsemeyle. "İnanıyorum ki seni sıcak tutma konusunda son derece başarılı oldum."

"Ben sizden bahsediyorum, kendimden değil." Swanton bir metresin tecrübeli adımlarıyla Pierce'a yaklaştı. "Sizi severim, lordum, o yüzden bir tavsiyede bulunmama izin verin. Aramızdaki çekimin benden sıkıldığınız için bittiğine inanıyorsunuz. Fakat ben yatağınızı paylaşacak diğer kadının da benimle eşit derecede sizi ısıtmakta başarısız olacağını düşünüyorum. . . Tabii bir iş anlaşmasından öte bir şey sunmazsa..."

Pierce öfkelenmişti. "Bana evlenmemi mi söylüyorsunuz?"

Eugenia eldivenlerini giydi. "Size kalp dediğiniz o boş odaya birininin girmesine izin vermenizi tavsiye ediyorum. O kişiyi ister metresiniz, ister eşiniz yapın. Bir erkeğin yatağı, o erkeğin kasıkları haricinde yanan bir şeyleri varsa daha sıcak olur."

Pierce içinde yükselen küfrü bastırdı. Pek de kolay gitmiyordu bu ayrılık işi. "Bu kadar romantik olduğunu hiç tahmin etmezdim."

"Ben mi? Asla." Swanton elindeki çantaya hafifçe dokundu. "Bu yeterince romantik. Zaten böyle bir tavsiyede bulunabilmemin nedeni de tam olarak bu. Tanıştığımızda

ikimizin de sırf zevk için yaşayan, duygusal bağlara ihtiyaç duymayan tiplerden olduğumuzu düşünmüştüm.” Swanton’ın sesi yumuşadı. “Fakat hakkınızda yanılmışım. Kesinlikle böyle biri değilsiniz. Sadece henüz bunu fark etmediniz.”

Sonra bir gülümseme ve eteğinin hışırtısıyla kapıdan çıktı.

Pierce onun ardından acı bir ifadeyle bakakaldı. Kederli bir şekilde Swanton’ın sözlerinin doğruluğunu fark etmişti. Neyin sahte olduğunu, hayatı görmüş bir kadından daha iyi kimse anlayamazdı.

Pierce’in masum kızlarıyla konuştuğunu gören anneler panik olabilir veya hayatıyla ilgili maceralar, Waverly kuzenlerine eğlenmek için haberleri kestirecek kadar gazetelere düşebilirdi ama Pierce’in görünüşteki bu amaçsız zevk alma çabalarının aslında keyif peşinde koşmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu sadece elindeki tek silahı —aile itibarını— onu yıllar önce terk eden ailesini utandırmak için kullanmasıyla ilgiliydi.

Pierce çalışma odasından çıkıp babasına meydan okumasının simgesi olan piyanosunu yerleştirdiği salona geçti. Bir asi ve hovarda olarak bilindiği gün içinde kimsenin görmediği karanlık duygularını kusmasını sağlayan Bach’tan karamsar bir parça çalmaya başladı.

En azından babasının ölümüne kadar durum böyleydi. O zamandan beri asilikleri giderek daha fazla anlamını yitirmişti. Ölüm döşeğindeyken barışmamışlardı ama babasının onu yasal mirasından mahrum etmek gibi bir girişimi de olmamıştı. Ayrıca onu neden terk ettiğine dair bir açıklama da sunmamıştı. Hiçbir şeyin bir anlamı yoktu.

Olanları bir mantığa oturtmak istediği gerçeği bile Pierce'ı rahatsız ediyordu. Yaşananları anlamaya çalışmaktan yorulmuştu. Önemli olan tek şey, sonunda zaferi kazanmış olmasıydı. Servetten yararlanabilecek kadar gençken bütün o topraklara sahip olmuştu. Bu, umut edebileceğinin en fazlasıydı.

Elbette artık bir kont olduğu için insanlar onun hayatını değiştirmesini bekliyorlardı. Evlenmesini. Ancak bunu nasıl yapabiliirdi ki? Bir erkek evlendiği zaman eşinin ve çocuklarının kaprislerine dayanmak zorunda kalırdı. Pierce zaten anne ve babasının hevesle kaprisleri karşısında acı çekerek büyümüşü; bir hapisneden çıkıp diğerine girecek değildi.

Piyanonun tuşlarına hızla vurdu. Şimdilik her şey aynı kalacaktı. Bu akşam yeni bir metres edinmek için operaya gidecekti ve hayat daha önce olduğu gibi akacaktı. Elbette hissettiği huzursuzluk günün birinde son bulacaktı.

Piyanonun başından kalkarak salondan çıktığında Boyd'un yüzünde sert bir kararlılık ifadesiyle ona doğru geldiğini gördü.

“Sizin için bir özel ulak geldi, lordum, Montcliff'ten.”

Pierce gerildi. Malikânesinin idarecisi, Miles Fowler asla ulak yollamazdı, bu önemli bir şey olsa gerekti.

Fakat Boyd'un uzattığı mektubun Fowler'dan değil, annesinin refakatçisinden geldiğini görünce şaşırıldı. Bayan Stuart işe alındığından bu yana, altı aydır Pierce'a hiç yazmadığı için özel bir ulakla mesaj yollaması onu telaşlandırmıştı.

Pierce'ın kalbi mektubu okumak için yırtarak açarken hızla çarpıyordu.

Lordum,

Münasebetsizliğim için beni başıslayın ama annenizin çok hasta olduğu konusunda sizi bilgilendirmem gerektiğini hissettim. Çok geç olmadan onu görmek istiyorsanız bir an önce buraya gelmelisiniz.

Saygılarımla,

Bayan Camilla Stuart

Bu kısa ve öz mesaj Pierce'ı ürpertmişti. Fowles tarafından yağdırılan övgüler bir yana, Bayan Stuart hakkındaki tavsiye mektuplarına ve referanslarına dayanarak, Pierce bu dul kadının evle ilgili herhangi bir durumu idare edemediğini kabulleneceğine dışını kırmayı tercih edecek tipte boyun eğmez, pratik ve dobra biri olduğu izlenimini edinmişti. Bayan Stuart şüphesiz dramatik açıklamalara başvuracak biri değildi, o yüzden de eğer çok hasta olduğunu söylüyorsa annesi gerçekten ölümün pençesinde olmalıydı. Ve Pierce aralarında ne geçmiş olursa olsun böyle acil bir çağrıyla görmezden gelemezdi.

“Boyd, çantalarımı hazırlayıp Montcliff'teki malikâneye gönder. Hemen gitmem gerekiyor.”

“Her şey yolunda mı, lordum?” diye sordu Boyd.

“Zannetmiyorum. Görünüşe göre annem rahatsızlanmış. Olayı anlar anlamaz sana durumu bildireceğim.”

“Amcanıza ne söyleyeyim?”

Lanet olsun. Waverlyler birkaç gün içerisinde onu bekliyorlardı, Pierce hâlâ tatillerinin çoğunu onlarla birlikte geçiriyordu.

“Isaac Amca'ya Noel'de orada olmak için elimden geleni yapacağımı söyle ama şu an için herhangi bir şeye söz veremiyorum.”

“Pekâlâ, lordum.”

Pierce’a göre Waverlyler —büyükamcası ve kuzeni Virginia— onun gerçek ailesiydi. Annesi ise sadece onu dünyaya getiren kadındı.

Onu yaşarken terk ettiği gibi, Pierce’ın da annesini ölürken terk etmesi gerekirdi aslında. Yine de akrabalarına yollayana kadar bakıp büyüttüğü ilk çocukluk yıllarını ona borçluydu. Hâlâ onu dünyaya getirdiği için annesine borçluydu. O yüzden de görevini yapacaktı.

Ama daha fazlasını değil. Annesi Pierce’ın sevgisini talep etme hakkını uzun yıllar önce kaybetmişti.